

Arrest

nr. 247 803 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DESMET
Molenstraat 10/1
8790 WAREGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DESMET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 11 december 2018 en heeft er zich vluchteling verklaard op 7 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 maart 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 15 april 2019 gehoord.

1.3. Op 27 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent afkomstig uit Los Teques, Miranda. De laatste vier à vijf jaar voor uw vertrek uit Venezuela woonde u in Caracas samen met uw grootmoeder.

U werkte als zakenbeheerder bij Seguros Universitas, een verzekeringsmaatschappij. Meer bepaald beheerde u een portefeuille van verzekeringsagenten. Begin 2018 kreeg u L.(...) Le.(...), een ambtenaar van het Nationaal Instituut voor Vervoer over Land, vergezeld van zijn bodyguard over de vloer. Hij vroeg u om informatie om een voertuig te laten verzekeren in dollars. U legde uit dat het voertuig in kwestie eerst nagekeken diende te worden omdat het voertuig in optimale conditie moest zijn alvorens het verzekerd kon worden. Enkele dagen later belde hij u op en zei hij dat hij genoeg informatie had over de polis maar dat jullie samen moesten afstemmen over de inspectie van het voertuig. Eén of twee dagen na het telefoontje kwam hij opnieuw naar uw kantoor vergezeld van zijn bodyguard. Mijnheer Le.(...) zei dat hij een probleem had met betrekking tot de inspectie omdat het voertuig schade had ten gevolge van een ongeval. U legde uit dat u het voertuig niet kon verzekeren omdat uw bedrijf geen voertuigen met schade verzekert. Daarop bood mijnheer Le.(...) u geld aan om het voertuig toch te laten verzekeren, hetgeen u weigerde. Hij wilde fraude plegen zodat hij vergoed zou worden voor de schade. Mijnheer Le.(...) reageerde agressief, zei dat hij zou terugkeren om het hier opnieuw over te hebben met u en vertrok. Enkele dagen later zocht hij u opnieuw op om te kijken of u had nagedacht over hoe u hem helpen. U zei dat u niet kon helpen. Zijn bodyguard toonde zijn pistool en zei dat u uw werk hierdoor kon verliezen en dat hij u slecht zou behandelen op straat. Ondertussen wist hij waar u woonde en waar u zoal naartoe ging op bepaalde tijdstippen. U herhaalde dat u hem niet kon helpen. Hij gaf u een week de tijd om hierover na te denken. Sindsdien begonnen ze u te bedreigen. Op een bepaald moment vertelden ze u dat ze uw grootmoeder aan het gadeslaan waren net toen zij haar huis verliet. U vroeg uw grootmoeder om naar Los Teques te gaan samen met uw ouders. U werd geregeld opgebeld. Aan de telefoon zei men u steeds dat ze u zouden doden of de opdracht zouden geven u te laten aanhouden. Ze wisten dat u had deelgenomen aan manifestaties tegen de regering. Begin februari nam u ontslag uit schrik dat er uw familie iets zou overkomen. U werkte tot 9 februari 2018. U bleef telefoontjes krijgen, zo'n drie à vier per week. Wanneer ze belden zei u dat u niet langer bij Seguros Universitas werkte maar ze bleven aandringen dat u moest helpen om een andere persoon te vinden binnen Seguros Universitas om te helpen met de fraude. Twee weken werd u met rust gelaten tot u op zondag 11 maart 2018 toen u aan het wandelen was door enkele mannen in een bestelwagen geduwd werd. Deze mannen droegen uniformen van de SEBIN, de Venezolaanse inlichtingendienst. De bodyguard van mijnheer Le.(...) zat naast de chauffeur. De mannen achterin de bestelwagen waren gemaskerd en hielden een pistool op u gericht. Ze zeiden dat ze u zouden doden en verkrachten en dat u een oplossing moest zoeken voor het probleem. Ze gaven u een week de tijd om de polis af te sluiten. Ze hielden u een uur vast en raakten u aan op intieme plaatsen. Na een uur lieten ze u achter in een bebost gebied. U moest op de grond gaan liggen. Ze bedekten uw hoofd en zeiden dat u 20 à 30 minuten moest wachten alvorens te vertrekken. U wachtte en kwam nadien een vrouw tegen wiens telefoon u gebruikte om uw vader te bellen. Hij kwam u ophalen. U ging naar de politie om aangifte te doen maar omdat zij geen tekenen van agressie zagen, vertelden ze u dat ze uw verklaringen niet konden aannemen en geen aangifte konden registreren. Toen u zei dat het om een ambtenaar ging, stelde de politie u voor te verhuizen. Dit had u reeds gedaan. Daarom besloot u Venezuela te verlaten. Op 14 maart 2018 verliet u Venezuela. Via Colombia ging u naar Ecuador, waar u op 19 maart 2018 aankwam. U bewam op 27 april 2018 een verblijfsvisum voor twee jaar in Ecuador. In november 2018 werd u benaderd door een groep Venezolanen die u zeiden dat de Venezolaanse regering Venezolanen in Ecuador zouden terughalen. U verbrak alle contact met deze mensen opdat zij geen informatie over u zouden kunnen doorspelen naar de Venezolaanse regering. Omwille van dit incident en de xenofobie ten opzichte van Venezolanen in Ecuador verliet u Ecuador op 10 december 2018. Via een tussenlanding in Madrid bereikte u België op 11 december 2018. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te zullen worden door L.(...) Le.(...) en de zijnen.

In december 2018 vertelde een buurvrouw uit Los Teques uw moeder dat enkele personen naar u gevraagd hadden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort (uitgegeven d.d. 27.03.2017), uw identiteitskaart (uitgegeven 01.04.2016) en uw Ecuadoraanse vreemdelingenkaart (uitgegeven d.d. 16.05.2018). Daarnaast legt u kopieën neer van uw geboorteakte, van een tewerkstellingsattest van Seguros Universitas (d.d.

09.02.2018) en van een attest opgemaakt door uw voormalige collega J.(...) M.(...) ter bevestiging van uw asielmotieven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker om internationale bescherming terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U verbleef na uw vertrek uit Venezuela immers zo'n negen maanden in Ecuador, van 18 maart tot 10 december 2018 (zie stuk 1) en verzocht de Ecuadoraanse autoriteiten niet om internationale bescherming. Uw verklaringen hiervoor, m.n. dat u niet geweten zou hebben dat het mogelijk was om internationale bescherming te verzoeken in Ecuador en dat u er na aankomst zo snel mogelijk wilde vertrekken (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 15.04.2019, p. 16) kunnen niet weerhouden worden. Het is weinig aannemelijk dat u, een hoogopgeleide zelfstandige vrouw, wél op de hoogte zou geweest zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen in België maar niet in Ecuador, het land waar u verbleef na uw vertrek uit Venezuela en waarmee u uw moedertaal deelt. Een eenvoudige zoekopdracht op het internet toont aan dat Ecuador de grootste erkende vluchtelingenpopulatie telt van Latijns-Amerika. In september 2019 telde het land bijna 70.000 erkende vluchtelingen, hoofdzakelijk Colombianen. Het land is tevens de hoofdbestemming geworden voor vluchtelingen en migranten uit Venezuela. In 2018 verzochten 11.339 Venezolanen het land om internationale bescherming (zie administratief dossier). In deze context en gezien uw profiel van hoogopgeleide zelfstandige vrouw is het allerminst aannemelijk dat u niet op de hoogte geweest zou zijn van deze mogelijkheid. Uw verklaring dat u na aankomst in Ecuador er zo snel mogelijk wilde vertrekken, wringt met het tweejarig visum dat u bekwam voor het land (zie stuk 1) en het feit dat u pas vertrok in december 2018, volgens uw verklaringen een maand na een incident waarbij u benaderd werd door Venezolanen die u zeiden dat de Venezolaanse regering Venezolanen in Ecuador zouden terughalen (CGVS, p. 16).

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw asielaanspraak weinig plausibel is. Zo verklaart u dat L.(...) Le.(...), een ambtenaar van het Nationaal Instituut voor Vervoer over Land, u trachtte om te kopen om verzekeringsfraude te plegen en wanneer u zich niet bereid toonde om mee te werken, u met bedreigingen en door u te ontvoeren probeerde te doen meewerken (CGVS, p. 5-6). Er kan niet begrepen worden waarom iemand die volgens uw verklaringen privileges heeft omdat hij voor de overheid werkt en dankzij zijn financiële situatie corruptie kan plegen (CGVS, p. 6) verzekeringsfraude zou willen plegen via u, iemand die hij niet kent (CGVS, p. 6-8), in plaats van via zijn persoonlijke connecties. Evenmin is het plausibel dat hij zich twee maanden – u nam een maand na zijn eerste bezoek ontslag op 9 februari (CGVS, p. 6, 9) en werd ontvoerd op 11 maart (vragenlijst CGVS, d.d. 26.02.2019, vraag 5) – zou bezighouden met het bedreigen van een niet-gewillige werknemer van een verzekeringsmaatschappij terwijl het ongetwijfeld eenvoudiger zou zijn om iemand anders om te kopen, temeer vele mensen in Venezuela het economisch erg moeilijk hebben en ongetwijfeld openstaan voor wat extra geld in het laatje. U verklaart immers zelf dat het land zich in een slechte situatie bevindt, u daarentegen een goed loon had en eten en medicijnen kon kopen (vragenlijst CGVS, vraag 7), en dat corruptie erg wijdverspreid is in Venezuela (CGVS, p. 6, 9). Dat L.(...) Le.(...) nog in december 2018, zo'n negen maanden nadat u het land verliet op 13 maart 2018 (CGVS, p. 4; stuk 1), enkele personen naar Los Teques gestuurd zou hebben om naar u te vragen (CGVS, p. 11, 14), is weinig aannemelijk. Uw verklaring hiervoor, dat uw belagers u hoopten te vinden omdat in december mensen hun familie

bezoeken (CGVS, p. 11-12), is weinig overtuigend omwille van bovenstaande reeds aangehaalde redenen. Voorts zou L.(...) Le.(...) zich eenvoudigweg via een bezoek aan uw kantoor of een telefoontje ervan vergewist kunnen hebben dat u daadwerkelijk sinds 9 februari niet langer werkte voor Seguros Universitas (CGVS, p. 6) en u bijgevolg weinig meerwaarde kon bieden in zijn plannen. Dat hij u ondanks het feit dat u niet langer voor Seguros Universitas werkte toch zou zijn blijven lastigvallen opdat u iemand anders zou aanduiden die ook betaald zou worden (CGVS, p. 10-11), is weinig plausibel gezien hij evengoed zelf een andere persoon kon aanspreken, net zoals hij bij u gedaan zou hebben, en u bovendien van bij het begin geen medewerking verleende.

Bovendien bestond uw afdeling uit vier personen en beschikte de verzekeringsmaatschappij waarvoor u werkte over kantoren in het hele land (CGVS, p. 7). Er waren m.a.w. nog een heleboel andere personen die L.(...) Le.(...) kon proberen om te kopen. Daarnaast kon hij – in tegenstelling tot wat u verklaart – zich ook tot de concurrentie richten voor zijn plannetje. Uw verklaring dat Seguros Universitas de enige verzekeringsmaatschappij was die autoverzekeringen afsloot in dollars (CGVS, p. 12) strookt immers niet met de informatie waar het CGVS over beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. In een artikel dat gepubliceerd werd in april 2018 verklaarde een verzekeringsmakelaar dat verzekeringspolissen in dollars verkregen kunnen worden in het land en dat vier verzekeringsmaatschappijen verzekeringspolissen in dollars aanbieden. Specifiek met betrekking tot wagens stelt hij dat bijna alle maatschappijen dollars gebruiken, dit omwille van de hyperinflatie die Venezuela teistert.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat deze ambtenaar die u vervolgde zich eerst met naam en toenaam zou kenbaar maken bij u alvorens zijn voorstel tot omkoping bij u voor te leggen (CGVS, p. 5-6). Indien deze L.(...) Le.(...) over de middelen beschikte om te weten te komen waar u woonde in Caracas en in Los Teques, op welke tijdstippen u en uw grootmoeder het huis verlieten en om u te laten ontvoeren (CGVS, p. 6, 11), kan aangenomen worden dat deze persoon eveneens over de middelen zou beschikken om doordachter en anoniemer te werk te gaan dan op de wijze die u beschrijft in uw asielrelaas.

Verder zijn ook uw verklaringen over het optreden van uw baas weinig plausibel. Zo verklaart u dat uw baas, nadat u hem of haar had ingelicht over L.(...) Le.(...)'s poging om u om te kopen om Seguros Universitas voor 30.000 dollar op te lichten, gezegd zou hebben dat jullie zouden afwachten om te kijken of hij zou terugkeren en dan actie zouden ondernemen (CGVS, p. 8). Uw baas zou zich echter na uw initiële melding niet meer geïnformeerd hebben bij u naar de hele zaak, zelfs niet toen u minder dan een maand later uw ontslag indiende, wegens persoonlijke redenen (CGVS, p. 9). Van een leidinggevende in een verzekeringsmaatschappij kan een doortastender optreden verwacht worden, zoals bijvoorbeeld zoals u zelf aanhaalt deze persoon de toegang tot het gebouw te ontzeggen (CGVS, p. 9) bij een poging tot omkoping van één van de medewerkers. Door uw ontslag was het probleem van uw baas namelijk niet opgelost, gezien ook uw baas moet hebben geweten dat L.(...) Le.(...) een anders personeelslid van hem kon gaan lastigvallen met zijn vraag mee te werken aan corrupte handelingen.

Voorts is het opvallend dat u uw baas niet meteen aanhaalt wanneer u gevraagd wordt of u iemand op het werk inlichtte naar aanleiding van uw eerste gesprekken met L.(...) Le.(...). U vertelt dat u uw collega die de schriftelijke verklaring neerschreef ter ondersteuning van uw verzoek inlichtte om vervolgens negatief te antwoorden op de vraag of u daarnaast nog andere personen op het werk op de hoogte bracht. Slechts wanneer u expliciet gevraagd wordt of u uw baas op de hoogte bracht antwoordt u van wel (CGVS, p. 8). Dergelijke antwoorden wekken de indruk dat u uw verklaringen aanpast aan de vraagstelling.

Vervolgens ondermijnen uw incoherente verklaringen over uw gedrag naar aanleiding van de verschillende bezoeken, telefoontjes en uw ontvoering het geloof in uw asielrelaas. Zo lichtte u naar aanleiding van het tweede bezoek van L.(...) Le.(...) uw baas in over zijn poging u om te kopen, maar bracht u uw baas niet op de hoogte van zijn derde bezoek hoewel uw baas hier wel specifiek om gevraagd had om nadien actie te ondernemen (CGVS, p. 8). Uw reden om dit niet te doen, m.n. omdat de bodyguard van L.(...) Le.(...) een wapen getoond had en u de zaken niet wou verergeren door de zaak aan de autoriteiten te rapporteren (CGVS, p. 9) staat in schrill contrast met het feit dat u vervolgens naar aanleiding van uw ontvoering tóch naar de autoriteiten zou gestapt zijn (CGVS, p. 6, 13-14). Want, hoewel u naar aanleiding van het derde bezoek van L.(...) Le.(...) en de vele dreigtelefoontjes uw baas noch de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte bracht omdat u niet kon weten met wie van de regering of de politie L.(...) Le.(...) banden had, niet wist wie u kon vertrouwen, omdat er zo veel corruptie was (CGVS, p. 9) en omdat het in Venezuela nutteloos is om naar de politie te gaan omdat zij ofwel geld vragen ofwel gefiltreerd zijn (CGVS, p. 14), besloot u naar aanleiding van uw ontvoering, nota bene door de Venezolaanse inlichtingendiensten zelf, tóch naar de politie te stappen (CGVS, p. 6, 13-14). Uw verklaring hiervoor, m.n. dat er nu een rechtstreekse confrontatie was geweest waarbij u met een wapen bedreigd werd en de bedreigingen niet langer via de telefoon gebeurden (CGVS, p. 14), houdt geen steek omdat u eerder al in persoon met een wapen bedreigd was geweest, m.n. tijdens het derde

bezoek van L.(...) Le.(...), en u net het feit dat u met een wapen bedreigd was geweest aanhaalde als reden om uw baas en de autoriteiten niet te betrekken na het derde bezoek (CGVS, p. 5, 8-9). Wanneer u hier op gewezen wordt, stelt u dat u dacht dat de bedreigingen zouden stoppen door ontslag te nemen en dat u zich eind februari en begin maart wat rustiger voelde (CGVS, p. 14). Deze verklaring is dan weer erg bevreemdend in het licht van het feit dat u nadat u gestopt was met werken drie à vier keer per week gebeld werd (CGVS, p. 10) en dat ook nadat u vertelde dat u niet langer voor Seguros Universitas werkte uw belagers bleven aandringen (CGVS, p. 6). U verklaart nog dat u door naar de politie te gaan een punt wilde zetten achter de hele affaire (CGVS, p. 14), hetgeen opnieuw diametraal ingaat tegen uw eerdere verklaringen dat u vreesde dat naar de politie gaan uw problemen zou verergeren. Ook de vaststelling dat u geen informatie heeft proberen te vergaren over L.(...) Le.(...) teneinde het risico dat hij voor u vormde in te schatten, schaadt het geloof in uw asielrelaas. U verklaart in dit verband enkel dat u niets over hem wilde weten (CGVS, p. 7), hetgeen gezien de situatie waarin u verklaart zich te bevinden weinig aannemelijk is.

Tot slot legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoeveel dagen na zijn initiële telefoontje L.(...) Le.(...) voor de tweede keer langskwam op uw kantoor. Zo verklaart u wanneer u uw asielrelaas uit de doeken doet dat L.(...) Le.(...) vijf dagen na zijn eerste telefoontje voor de tweede keer langskwam bij u op kantoor (CGVS, p. 5). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat hij één of twee dagen na zijn telefoontje voor de tweede keer langskwam (CGVS, p. 8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, Ecuadoraanse vreemdelingenkaart en tewerkstellingsattest ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit, identiteit, tewerkstelling en verblijf in Ecuador, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. M.b.t. de schriftelijke getuigenis van uw voormalige collega dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerde karakter dit stuk elke bewijswaarde ontnemt.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u in 2014 en 2017 regelmatig deelnam aan anti-regeringsmanifestaties (vragenlijst CGVS, vraag 3; CGVS, p. 4), dient vastgesteld te worden dat uw politiek activisme, erg beperkt was. U verklaart immers dat uw bijdrage aan deze manifestaties beperkt was tot het meelopen met vlaggen en opschriften (CGVS, p. 4). U haalt daarnaast zelf aan dat u in vergelijking met andere personen die bv. zich uitgesproken hebben of in confrontatie zijn gegaan met de politie door flessen of stenen te gooien niet erg politiek actief bent geweest (CGVS, p. 13).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ;

de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter deelgenomen hebben aan massademonstraties, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer

dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaarde echter nooit problemen gekend te hebben in Venezuela omwille van uw deelname aan manifestaties in 2014 en 2017. Hoewel u gewag maakt van discussies met de ordediensten (CGVS, p. 4), verklaart u tevens zich bij confrontaties met de ordediensten of wanneer het gevaarlijk werd teruggetrokken te hebben en nooit meegenomen geweest te zijn (CGVS, p. 4, 13). U haalt weliswaar aan dat L.(...) Le.(...) en de zijnen ermee dreigden u te laten oppakken omwille van uw deelname aan anti-regeringsdemonstraties (CGVS, p. 6). Uw problemen met L.(...) Le.(...) werden echter niet geloofwaardig bevonden waardoor deze verklaringen niet weerhouden kunnen worden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan manifestaties in 2014 en 2017 niet zichtbaar en/ of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. U heeft immers probleemloos en legaal in het bezit van uw eigen paspoort Venezuela kunnen verlaten (CGVS, p. 5; stuk 1). Evenmin haalde u, zoals eerder aangehaald, geloofwaardige problemen aan die uw familie zou ondervonden hebben na uw vertrek omwille van uw politieke activiteiten in 2014 en 2017. U verklaarde in dit verband enkel dat enkele personen in december 2018 naar de woning van uw ouders in Los Teques kwamen en bij een buurvrouw naar u informeerden (CGVS, p. 6, 11). Daarnaast dient aangestipt te worden dat u overigens geen begin van bewijs neerlegt van uw deelname aan deze manifestaties of uw politieke uitlatingen op Twitter, hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 6, 16) en dat uw Twitteraccount niet publiek toegankelijk is (zie administratief dossier). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan de demonstraties die plaatsvonden in 2014 en 2017.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op

een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo verklaart u dat u een bachelordiploma verzekeringsbeheer heeft alsook 14 jaar werkervaring in de verzekeringssector (CGVS, p. 3). Met het loon van uw laatste job in Venezuela bij Seguros Universitas dat u omschrijft als goed kon u ondanks de slechte situatie in Venezuela eten en medicijnen kopen (vragenlijst CGVS, vraag 7). Daarnaast hebben uw ouders een eigen woning in Los Teques, werkt uw vader als handelaar en heeft u nog een oom en tante in Los Teques die respectievelijk als handelaar en secretaresse werken (CGVS, p. 3). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In de ontwikkeling van haar middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij voert bijgevolg de schending van het materiële motiveringbeginsel aan.

Verzoekster vraagt in hoofde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken: internetartikelen over “*Lista de Tascón*” (stuk 4), een e-mail aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 16april 2019 (stuk 5) en outprints van een Twitterprofiel (stuk 6).

2.2.2. Per drager brengt verwerende partij op 5 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij met weblinks naar volgende nieuwe elementen: OCHCR, “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 4 april 2019, de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, OCHCR, “*Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019, “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van juni

2020, "EASO. Venezuela Country Focus" van augustus 2020 en de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 15 mei 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij begin 2018 werd aangesproken door L. Le., een ambtenaar van het Nationaal Instituut voor Vervoer over Land, in haar hoedanigheid van werknemer bij een verzekeringsmaatschappij om fraude te plegen bij de verzekering van zijn voertuig. Verzoekster stelt dat zij dit meermaals geweigerd heeft en dat zij agressief en meermaals bedreigd werd. Verzoekster vreest bij een terugkeer gedood te zullen worden door L. Le. en de zijnen.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar houding, waarbij zij na haar vertrek uit Venezuela zo'n negen maanden in Ecuador verbleef en er niet om internationale bescherming verzocht, afbreuk doet aan de door haar voorgehouden vrees voor vervolging; (ii) het niet geloofwaardig is dat L. Le. via verzoekster, een voor hem onbekend persoon, verzekeringsfraude zou willen plegen in plaats van via zijn persoonlijke connecties; (iii) het niet aannemelijk is dat L. Le. zich twee maanden zou bezighouden met het bedreigen van een niet-gewillige werknemer en ook nog negen maanden nadat verzoekster het land had verlaten nog mensen naar Los Teques zou hebben gestuurd; (iv) verzoeksters afdeling uit vier personen bestond en de verzekeringsmaatschappij waarvoor verzoekster werkte over kantoren in het hele land beschikte zodat er nog een heleboel mensen waren die L. Le. kon proberen omkopen; te meer daar uit de landeninformatie blijkt dat hij zich ook tot de concurrentie had kunnen richten voor zijn plannetje; (v) het niet aannemelijk is dat deze ambtenaar zich eerst met naam en toenaam zou kenbaar maken alvorens hij zijn voorstel tot omkoping bij verzoekster zou voorleggen; (vi) verzoeksters verklaringen over het optreden van haar baas evenmin geloofwaardig zijn en zij haar baas bovendien niet spontaan aanhaalt wanneer haar wordt gevraagd of zij iemand op het werk inlichtte naar aanleiding van haar eerste gesprekken met L. Le.; (vii) verzoekster incoherente verklaringen aflegt over haar gedrag naar aanleiding van de verschillende bezoeken, telefoontjes en haar ontvoering; (viii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoeveel dagen na het initiële telefoontje van L. Le. voorbijgingen alvorens hij een tweede keer langskwam op kantoor; (ix) de documenten die door verzoekster worden voorgelegd niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (x) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar politiek activisme erg beperkt was, dat zij zelf aangeeft dat zij in vergelijking met andere personen niet erg politiek actief is geweest. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit problemen heeft gekend in Venezuela omwille van haar deelname aan manifestaties in 2014 en 2017 en haar problemen met L. Le. ongeloofwaardig zijn en zij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, dan wel dat zij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar deelname aan manifestaties.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat haar houding niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming omdat zij in Ecuador geen verzoek om internationale bescherming indiende en dat haar asielaansluiting weinig plausibel is, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters houding, waarbij zij na haar vertrek uit Venezuela van 18 maart tot 10 december 2018 in Ecuador verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij aangesproken werd door Venezolanen die haar ervan probeerden te overtuigen terug te keren naar haar land van herkomst toen zij haar verblijfstoestand wilde regulariseren en die haar op regelmatige basis zouden hebben aangesproken, staat vooreerst in contrast met haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niet geweten zou hebben dat het mogelijk was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Ecuador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Verder dient te worden vastgesteld dat zij na het door haar beweerde incident waarbij zij benaderd werd door Venezolanen die haar zeiden dat de Venezolaanse regering Venezolanen in Ecuador zouden terughalen, in november plaatst, dit is een maand voor haar vertrek uit Ecuador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), hetgeen verder haar bewering als zou zij zich hierdoor in Ecuador niet veilig hebben gevoeld, ondermijnt. De argumentatie in het verzoekschrift kan bijgevolg allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom verzoekster al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeksters geschetste vrees.

2.3.2.3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt voorts op goede gronden dat verzoeksters vluchtrelaas niet aannemelijk is.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing vooreerst te lezen als volgt:

“Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw asielaansluiting weinig plausibel is. Zo verklaart u dat L.(...) Le.(...), een ambtenaar van het Nationaal Instituut voor Vervoer over Land, u trachtte om te kopen om verzekeringsfraude te plegen en wanneer u zich niet bereid toonde om mee te werken, u met bedreigingen en door u te ontvoeren probeerde te doen meewerken (CGVS, p. 5-6). Er kan niet begrepen worden waarom iemand die volgens uw verklaringen privileges heeft omdat hij voor de overheid werkt en dankzij zijn financiële situatie corruptie kan plegen (CGVS, p. 6) verzekeringsfraude zou willen plegen via u, iemand die hij niet kent (CGVS, p. 6-8), in plaats van via zijn persoonlijke

connecties. Evenmin is het plausibel dat hij zich twee maanden – u nam een maand na zijn eerste bezoek ontslag op 9 februari (CGVS, p. 6, 9) en werd ontvoerd op 11 maart (vragenlijst CGVS, d.d. 26.02.2019, vraag 5) – zou bezighouden met het bedreigen van een niet-gewillige werknemer van een verzekeringsmaatschappij terwijl het ongetwijfeld eenvoudiger zou zijn om iemand anders om te kopen, temeer vele mensen in Venezuela het economisch erg moeilijk hebben en ongetwijfeld openstaan voor wat extra geld in het laatje. U verklaart immers zelf dat het land zich in een slechte situatie bevindt, u daarentegen een goed loon had en eten en medicijnen kon kopen (vragenlijst CGVS, vraag 7), en dat corruptie erg wijdverspreid is in Venezuela (CGVS, p. 6, 9). Dat L.(...) Le.(...) nog in december 2018, zo'n negen maanden nadat u het land verliet op 13 maart 2018 (CGVS, p. 4; stuk 1), enkele personen naar Los Teques gestuurd zou hebben om naar u te vragen (CGVS, p. 11, 14), is weinig aannemelijk. Uw verklaring hiervoor, dat uw belagers u hoopten te vinden omdat in december mensen hun familie bezoeken (CGVS, p. 11-12), is weinig overtuigend omwille van bovenstaande reeds aangehaalde redenen. Voorts zou L.(...) Le.(...) zich eenvoudigweg via een bezoek aan uw kantoor of een telefoontje ervan vergewist kunnen hebben dat u daadwerkelijk sinds 9 februari niet langer werkte voor Seguros Universitas (CGVS, p. 6) en u bijgevolg weinig meerwaarde kon bieden in zijn plannen. Dat hij u ondanks het feit dat u niet langer voor Seguros Universitas werkte toch zou zijn blijven lastigvallen opdat u iemand anders zou aanduiden die ook betaald zou worden (CGVS, p. 10-11), is weinig plausibel gezien hij evengoed zelf een andere persoon kon aanspreken, net zoals hij bij u gedaan zou hebben, en u bovendien van bij het begin geen medewerking verleende.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij niet weet waarom L. Le. haar uitkoos, maar dat dit vermoedelijk kwam doordat hij haar naam kende. Verzoekster vervolgt dat zij ook nadat zij ontslag had genomen werd lastiggevallen door de bodyguard van L. Le.. Toen zij vertelde dat zij niet langer voor de verzekeringsmaatschappij werkte, werd haar gevraagd om één van haar ex-collega's aan te spreken om voor hen te frauderen. Verzoekster merkt in dit verband op dat het gemakkelijker is om een reeds uitgekozen slachtoffer lastig te vallen dan iemand anders te moeten zoeken en dat zij er vanuit gingen dat zij hieraan gemakkelijk zou meewerken aangezien ze niet meer voor het bedrijf werkte. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich met de argumentatie in het verzoekschrift op zich beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van boude beweringen, waarmee zij er echter niet in slaagt een valabel argument bij te brengen voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat L. Le., die via zijn persoonlijke connecties fraude zou kunnen plegen, zich zo lang zou hebben bezig gehouden met het bedreigen van een niet-gewillige werknemer van een verzekeringsmaatschappij terwijl het wel degelijk eenvoudiger zou zijn om iemand anders om te kopen. Dit klemt des te meer daar uit hetgeen volgt blijkt dat L. Le. zich tot een heleboel andere personen had kunnen richten (*infra*).

Waar verzoekster nog opmerkt dat ze haar tot negen maanden na haar vertrek bleven zoeken en dit vermoedelijk was om haar permanent psychologisch onder druk te zetten en hun machtspositie te tonen veeleer dan opnieuw van verzoekster te verlangen iemand voor hen te vinden voor hun frauduleuze plannen, beperkt zij zich in wezen opnieuw tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote *post factum*-verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar afdeling uit vier personen bestond en dat de verzekeringsmaatschappij waarvoor zij werkte over kantoren in het hele land beschikte (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). In die context, waarbij er dus nog een hele hoop andere personen zijn die omgekocht kunnen worden, is het dan ook des te meer ongeloofwaardig dat L. Le. zich tot verzoekster zou blijven richten na haar herhaaldelijke weigeringen. Hoewel de beschikbare landeninformatie inderdaad dateert van april 2018 (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1) kan hieruit niet blijken dat de daarin vermelde verzekeringsmaatschappijen pas vanaf april 2018 verzekeringspolissen in dollars aanbieden, noch dat autoverzekeringen pas vanaf dan in dollars werden gehanteerd door de meeste verzekeringsmaatschappijen, zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden aangenomen dat L. Le. zich ook tot de concurrentie kon richten. Hoe dan ook kan verzoekster met de blote bewering in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vaststelling dat L. Le. zich tot één van haar collega's kon richten, al dan niet in een andere vestiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt pertinent dat verzoeksters verklaringen over het optreden van haar baas niet aannemelijk zijn, alsook dat haar verklaringen over

wie zij inlichtte op haar werk niet kunnen overtuigen, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Verder zijn ook uw verklaringen over het optreden van uw baas weinig plausibel. Zo verklaart u dat uw baas, nadat u hem of haar had ingelicht over L.(...) Le.(...)'s poging om u om te kopen om Seguros Universitas voor 30.000 dollar op te lichten, gezegd zou hebben dat jullie zouden afwachten om te kijken of hij zou terugkeren en dan actie zouden ondernemen (CGVS, p. 8). Uw baas zou zich echter na uw initiële melding niet meer geïnformeerd hebben bij u naar de hele zaak, zelfs niet toen u minder dan een maand later uw ontslag indiende, wegens persoonlijke redenen (CGVS, p. 9). Van een leidinggevende in een verzekeringsmaatschappij kan een doortastender optreden verwacht worden, zoals bijvoorbeeld zoals u zelf aanhaalt deze persoon de toegang tot het gebouw te ontzeggen (CGVS, p. 9) bij een poging tot omkoping van één van de medewerkers. Door uw ontslag was het probleem van uw baas namelijk niet opgelost, gezien ook uw baas moet hebben geweten dat L.(...) Le.(...) een anders personeelslid van hem kon gaan lastigvallen met zijn vraag mee te werken aan corrupte handelingen.

Voorts is het opvallend dat u uw baas niet meteen aanhaalt wanneer u gevraagd wordt of u iemand op het werk inlichtte naar aanleiding van uw eerste gesprekken met L.(...) Le.(...). U vertelt dat u uw collega die de schriftelijke verklaring neerschreef ter ondersteuning van uw verzoek inlichtte om vervolgens negatief te antwoorden op de vraag of u daarnaast nog andere personen op het werk op de hoogte bracht. Slechts wanneer u expliciet gevraagd wordt of u uw baas op de hoogte bracht antwoordt u van wel (CGVS, p. 8). Dergelijke antwoorden wekken de indruk dat u uw verklaringen aanpast aan de vraagstelling.”

Verzoekster voert aan dat het niet abnormaal is dat haar baas weinig tot geen initiatief ondernam omdat iedereen zich zo veel mogelijk afzijdig houdt van zaken met inmengingen van regeringsfunctionarissen. Zij vervolgt dat haar directe leidinggevende op het ogenblik van het derde bezoek van L. Le. en haar ontslag met zwangerschapsverlof was, dat de vervangende leidinggevende weinig capabel was en het probleem gewoon zou afwimpelen en zij haar leidinggevende daarom ook niet aansprak. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekster zich te dezen bedient van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Immers, nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakt verzoekster melding van het feit dat zij haar leidinggevende niet inlichtte omwille van het zwangerschap(sverlof) van deze. Integendeel verklaart verzoekster dat zij te bang was om dit aan te geven uit angst om het erger te maken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Verzoekster slaagt er dan ook niet in om met deze *post factum*-verklaringen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voor het overige beperkt verzoekster zich wederom tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen zoals hoger reeds werd aangehaald op zich niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij er niet in slaagt om de voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande de vaststelling dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over haar gedrag naar aanleiding van de verschillende bezoeken, telefoontjes en ontvoering merkt verzoekster in het verzoekschrift op dat zij niet onmiddellijk naar de politie stapte na het voorval op het werk omdat de politie op dat punt toch niets zou ondernemen, zij hoopte dat de bedreigingen zouden uitblijven door haar ontslag en zij pas besloot om toch actie te ondernemen nadat zij ontvoerd werd. Er dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster alsnog besloot naar de politie te gaan haaks staat op het feit dat zij haar baas niet op de hoogte wilde brengen van het derde bezoek van L. Le. omdat diens bodyguard een wapen had getoond en zij de zaken niet wilde verergeren door dit aan de autoriteiten te rapporteren en omdat zij niet wist wie zij kon vertrouwen door de hoge mate van corruptie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Verzoekster verduidelijkt voorts niet op geloofwaardige wijze waarom zij na de ontvoering, die dan nog gebeurde door leden van de Venezolaanse inlichtingendiensten zelf (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 13-14), plots wel de problemen durfde kenbaar te maken aan de autoriteiten. Haar verklaring als zou dit een rechtstreekse confrontatie zijn geweest waarbij zij met een wapen werd bedreigd en niet langer via de telefoon (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14) houdt immers geen steek omdat zij eerder al in persoon met een wapen zou zijn bedreigd door de bodyguard van L. Le. tijdens hun derde bezoek en het net feit was dat zij met een wapen bedreigd was geweest dat haar ervan zou hebben weerhouden om haar baas en de autoriteiten te betrekken na het derde bezoek (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 8-9). In zoverre verzoekster oppert dat zij hoopte dat de bedreigingen zouden stoppen door haar ontslag en zij dus pas bij de ontvoering besloot actie te ondernemen, is niet verzoenbaar met haar

verklaring dat zij na haar ontslag drie à vier keer per week werd opgebeld en er haar gevraagd bleef worden om de fraude (mee) te organiseren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6 en 10).

Verzoekster heeft bovendien geen informatie proberen te vergaren over L. Le. teneinde het risico dat hij voor haar vormde in te schatten, terwijl van een verzoekster om internationale bescherming nochtans redelijkerwijs mag verwacht worden dat zij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die haar relaas ondersteunen. De uitleg dat zij niets over hem wilde weten kan niet overtuigen nu zij in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met L. Le. zodat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen die zij aflegt over de tijdspanne tussen het initiële telefoontje van L. Le. en zijn tweede bezoek aan verzoeksters kantoor voert verzoekster vooreerst aan dat de manier van denken en handelen, het algemene waarden- en normenstelsel en de algemene geplogenheden die in België als standaard worden aangenomen in Venezuela helemaal anders liggen waardoor er inderdaad vragen kunnen ontstaan bij sommige beslissingen en handelingen. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster zich te dezen beperkt tot blote beweringen, kan de Raad niet inzien hoe dit betoog kan verklaren waarom verzoekster op het ene ogenblik aangeeft dat L. Le. vijf dagen na het eerste telefoontje voor een tweede keer langskwam bij haar op kantoor (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5) om later dan weer te verklaren dat dit één of twee dagen later plaatsvond (*ibid.*, p. 8). Verzoekster vervolgt dat het niet evident is om tijdens een 3,5 uur durend onderhoud alles even vlot, gedetailleerd en correct te kunnen weergeven. Te meer nu de feiten zich reeds anderhalf jaar eerder hadden voorgedaan en dat zij zich deze feiten liever niet meer voor de geest haalt. Zij merkt ook op dat zij heel slecht geslapen had de nacht voor het persoonlijk onderhoud en erg vroeg naar Brussel vertrok. De Raad wijst erop dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem/haar worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt immers nergens dat verzoekster in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. De Raad benadrukt voorts dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen, zoals het bezoek van L. Le., naar tijd kan situeren, aangezien deze gebeurtenis, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische en vermoeiende ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden problemen met L. Le. en diens kompanen.

2.3.2.3.3. De Raad stelt voorts vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’ en rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal

profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020, p. 38-39 'risico voor *low-level* demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoekster heeft deelgenomen aan betogingen in haar land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoekster slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Met betrekking tot haar verklaringen dat zij in 2014 en 2017 regelmatig deelnam aan anti-regeringsmanifestaties (administratief dossier, 'vragenlijst', vraag 3.5.; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), dient vastgesteld te worden dat haar politiek activisme erg beperkt was. Zij verklaart immers dat haar bijdrage aan deze manifestaties beperkt was tot het meelopen met vlaggen en opschriften (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Zij haalt daarnaast zelf aan dat zij, in vergelijking met andere personen die zich bijvoorbeeld hebben uitgesproken of in confrontatie zijn gegaan met de politie door flessen of stenen te gooien, niet erg politiek actief is geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Daarenboven verklaart verzoekster zelf dat zij nooit problemen heeft gekend in Venezuela omwille van haar deelname aan manifestaties in 2014 en 2017. Hoewel zij gewag maakt van discussies met de ordediensten, verklaart zij tevens zich bij confrontaties met de ordediensten of wanneer het gevaarlijk werd, te hebben teruggetrokken en nooit meegenomen te zijn geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4, 13). Sterker nog, verzoekster haalt aan dat zij buiten de problemen met L. Le. nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en 6). Hoewel zij weliswaar aanhaalt dat L.(...) Le.(...) en de zijnen ermee dreigden haar te laten oppakken omwille van haar deelname aan anti-regeringsdemonstraties (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande is gebleken dat haar problemen met L.(...) Le.(...) niet geloofwaardig zijn, zodat deze verklaringen niet kunnen overtuigen.

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij in de periode 2003-2005 veel actiever was en merkt op dat zij mee de "*Lista de Tascòn*" ondertekende om de president ten val te brengen, die publiekelijk zichtbaar is en op grond waarvan mensen worden gediscrimineerd en vervolgd op basis van hun politieke overtuiging (verzoekschrift, stuk 4). De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster nooit eerder melding heeft gemaakt van haar activisme tijdens de periode 2003-2005. Het voor het eerst opwerpen van dergelijk element in onderhavig verzoekschrift is laattijdig. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij zelf aangeeft nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten behoudens de ongeloofwaardig bevonden voorgehouden problemen met L. Le. (*supra*), alsook dat zij veertien jaar als werknemster in verzekeringsmaatschappijen heeft gewerkt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3), zodat hieruit geenszins enige vrees voor vervolging dan wel discriminatie kan blijken. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat haar beweerde problemen het gevolg zouden zijn van haar aanwezigheid op de Tascòn-lijst. Immers kan uit haar verklaringen niet

blijken dat zij over een specifiek politiek profiel of specifieke bekendheid beschikt waardoor ze een verhoogd risico zou lopen op vervolging door de Venezolaanse overheid. Het loutere verwijzen naar verzoeksters naam op de Tascòn-lijst is onvoldoende om van dergelijk profiel te spreken.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat zij zeker gedurende tien jaar zeer actief op Twitter was wat betreft antiregeringsstandpunten en benadrukt dat haar account oorspronkelijk wel degelijk openbaar was. Zij wijst er voorts op dat zij op basis van haar profiel bedreigd werd en pas na herhaaldelijke bedreigingen besloten heeft haar openbaar profiel te wijzigen naar een besloten profiel. Zij brengt hiertoe *outprints* van haar Twitter-account bij (verzoekschrift, stuk 6). De Raad merkt evenwel op dat deze *outprints* niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Ten overvloede kan er opnieuw op worden gewezen dat verzoekster nooit gewag heeft gemaakt van problemen omwille van haar voorgehouden politieke activisme en dat het voor het eerst opwerpen van een dergelijke vrees in het verzoekschrift laattijdig is. Bovendien kan uit de *outprints* die betrekking hebben op *posts* van begin 2013, begin 2014 en 2017 geen doorgedreven activisme blijken van zeker tien jaar zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, noch dat deze op openbare wijze werden gedeeld.

Met de e-mail *d.d.* 16 april 2019 (verzoekschrift, stuk 5) waarin verzoekster stelt foto's over te maken van haar deelname aan demonstraties tegen de regering van Venezuela aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toont zij evenmin aan dat zij problemen kende omwille van haar (beperkt) politiek optreden. Ten overvloede wordt opgemerkt dat uit deze e-mail niet zonder meer blijkt dat de foto's daadwerkelijk aan de e-mail werden toegevoegd en deze e-mail evenmin terug te vinden is in het administratief dossier.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze worden van uitgegaan dat haar deelname aan manifestaties in 2014 en 2017, dan wel haar activisme in 2003-2005 – zo hieraan geloof kan worden gehecht – niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dit gegeven wordt verder onderstreept door de vaststelling dat verzoekster zonder problemen en legaal in het bezit van haar eigen paspoort Venezuela heeft kunnen verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5 en map 'Documenten', stuk 1). Evenmin haalde zij geloofwaardige problemen aan die haar familie zou hebben ondervonden na haar vertrek omwille van haar politieke activiteiten in 2014 en 2017. Zij verklaarde in dit verband enkel dat enkele personen in december 2018 naar de woning van haar ouders in Los Teques kwamen en bij een buurvrouw naar haar informeerden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, 11). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar deelname aan de demonstraties die plaatsvonden in 2014 en 2017, dan wel haar activisme in 2003-2005.

2.3.2.3.4. Voor het overige blijft verzoekster beperkt verzoekster zich tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer omwille van haar politieke activiteiten.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)*”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.3.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020”* blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle

over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze deelstaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster afkomstig is uit Los Teques, Miranda en de laatste vier à vijf jaar voor haar vertrek uit Venezuela in Caracas samen met haar grootmoeder woonde. Hoewel verzoekster aangeeft opnieuw naar Los Teques, Miranda te zijn verhuisd omwille van haar problemen met L. Le. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2), dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat zij deze problemen niet aannemelijk heeft weten te maken. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat uit de landeninformatie blijkt dat noch in de staat Miranda, noch in de staat Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.3.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET